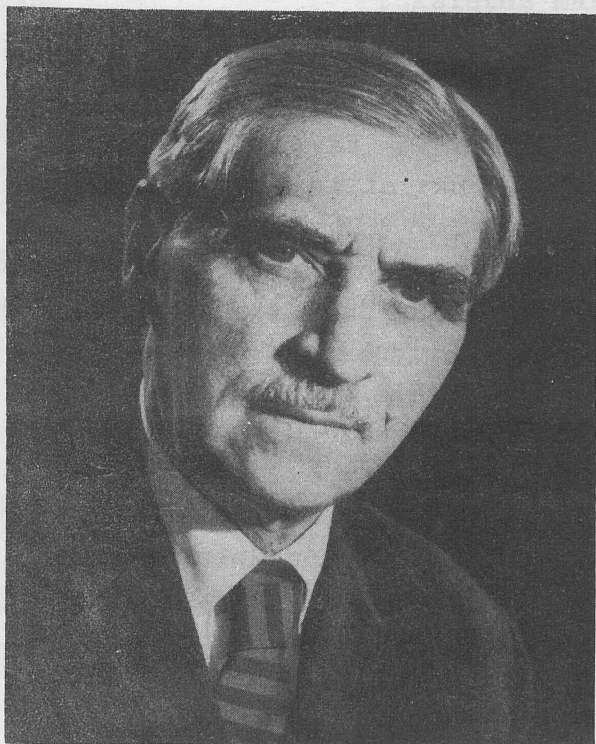

KÖHALMI BÉLA

1884—1970

Köhalmi Béla halt meg. Neve mellé nem kívánkoznak címei, kitüntetései. Szabó Károly, Szinnyei József, Szabó Ervin nevét sem kell kiegészíteni semmivel: a munka, a mű adja meg rangjukat. Ebbe a nagy sorba tartozik halottunk, aki embernek s ezért könyvtárosnak is nagy volt.

Törékeny fizikum, halk szó, a belső rendezettség felületi sugárzása jellemezte alakját. Vigyázott, s jól tette hogy vigyázott teste eszközére - a pohár tej, a délutáni alvás is a tudatosan megkomponált élethez tartozott -, mert mi gyakran megfeledkeztünk arról, hogy a felszabaduláskor akár a nyugdíjas életet is választhatta volna. Ő azonban úgy tekintette az addig eltelt

időszakot, mint a felkészülés idejét: a modern, a szocialista könyvtárügy eszméinek valóraváltásában is oroszánrészt vállalt. És egy újabb emberöltőt dolgozott velünk és értünk.

Kutatott, szervezett, tanácsot adott, utbaigazitott, de legfőképpen tanított és tanított. Tanította az új könyvtárosnemzedéket a katedráról, tanította munkatársait a napi feladatok elvégzése során, s tanított mindnyájunkat, akik személyes kapcsolatba kerültünk vele vagy műveit használtuk.

Mire tanított bennünket? A szakmára. A szakma ismeretanyagára, fogásaira és etikájára. A könyvtár társadalmi szerepére, de a bibliográfiák anatómiájára is; a tájékoztató munka műhelytitkaira, de a szocialista könyvtáros magatartására is. Elméleti biztonság, gyakorlati tapasztalatanyag, módszertani precizitás, de mindezek előtt és mindezeket egybefogva a személyes példa ereje érvényesült tanításában.

Csak a szakmára tanított bennünket? Nem. A szakmában az egészet, a könyvtárosban a teljes embert mutatta meg. Jogi bibliográfiát nem elemzett anélkül, hogy a jogtudomány tárgyát, rendszerét, módszerét ne vázolta volna; könyvtár- vagy bibliográfiatörténeti előadásaiban és írásaiban mindig társadalomtörténeti alapokról indult ki, s azzal összefüggésben vizsgálta szűkebb tárgyát. Könyvtárosszéményében a szakismeretekkel egyenlő rész jutott az emberi jellemvonásoknak és a társadalmi elkötelezettségnek is. Ezeknek a követelményeknek ő maga tett leginkább eleget. A könyvtárosságban vált teljes emberre, az állandó munkában megújulni képes, az újért harcoló, magában és a társadalomban kiteljesedő emberré.

Halála miatti megrendülésünkben ezért nem a gyász az uralkodó vonás. Inkább felemelő érzés tölt el bennünket. A példa nagyszerűsége, a műalkotásként élénk táruló emberi élet, saját hivatásunk és szakmánk távlatainak feltárulása sugárzó erővel vonz magához és mondatja velünk: mi is könyvtárosok vagyunk.

PAPP István